

Några röster om Madeleine Pyk

Christel Persson, Expressen recension "Titta jag ser – om Madeleine Pyk"

Att med bilderna kliva in i Pyks myllrande universum är härligt. Men inte bara. Här finns avgrunder, en smärta och ett allvar. Och samlat som i denna bok ser man tydligt hennes plats i konsthistorien; som Picasso kan hon göra bild och mening av vad som helst, vrakgods blir totempålar, färgtubens skruvkork magiska ögon, Pyk-ögon.

Hämtad ur "Konstnärsliv på Österlen", Lisa Ovesen

Hon målar snabbt, talar snabbt. Händerna flyger över duken, gestikulerar i luften. Associationerna löper fritt.

Jag färdas ständigt i fantasin, jag har massor lagrat. Varje sekund tar jag ett flygplan till olika ställen.

Madeleine har alltid rest. Att oväntat bege sig till ett okänt resmål, packa snabbt och köpa biljetter i sista stund. "Åh, det är härligt!"

Så har hon levt under många år. Nu är livet mer planerat. Hon bor mest i Nice och i Simrishamn. Ibland finns alla betydelsefulla hem med på samma duk. Nice, Simrishamn, Stockholm och Skägga. Skägga är släkten Pyks skärgårdställe.

Simrishamn har blivit allt viktigare. Hon målar småstadsgatorna, hamnen, folklivet. Ibland cyklar hon själv in i bilden - en spenslig figur med lång näbb. Numera trampar hon bara om sommaren. Trummar gör hon året runt.

Trumsetet är min avkoppling. Man använder både armar och ben. Det känns ursprungligt.

Trummorna står på bottenvåningen och staffliet på vinden.

Ibland sitter trummandet kvar i fingrarna - målningar kan vara som trumsolon, säger Madeleine och slår några virvlar i luften.

-Handen far iväg som girlanger. Det är som Mozart på duk!

Thomas Millroth ur boken "Titta jag ser – om Madeleine Pyk"

Hennes grunda bildrum är fonden för figurernas och föremålens dekorativa skrift. Ur mättade färger stiger figurer, som framtvättade ur minnet. Ibland upplever jag dessa färger som målningarnas berättare. Figurerna agerar sällan, de är lika nollställda som någonsin Buster Keaton. De blir ett slags masker, personer. Hon preciserar i porträtten, träffar karaktärer, låter blicken tala.

Det talspråksaktiga i hennes bildvärld kanske andra skulle kalla naivt eller barnsligt. Jag hävdar att det är mycket medvetet. Hon har valt detta språk till sina bilder. Det har hon gjort uppriktigt och av inre nödvändighet. De bär på både undran och förtvivlan. Den existentiella svindelkänslan beror på språkets otillräcklighet. Dess förmåga att låsa verkligheten i föreställningar om den, att frysa minnen till anekdoter. Där förlorar vi i autencitet. Madeleine Pyk vill ha ett språk, nej, flera och så rika som möjligt, där det formulerade är genomskeinligt, minnen, upplevelser, känslor skall inte täckas över, men bli synliga.